

fer i Lovudkastet nærmest ere en Følge af denne Forandring. Man har derfor foreslaaet at opløse Lovudkastets § 3, der handler saavel om private som om offentlige Politifager, i 2 Dele og stille den første Deel, som angaaer private Politifager, som en Paragraph for sig selv, og derefter, inden man gaaer over til den anden Deel af § 3 og de følgende Paragrapher, at rykke § 6, der omhandler Politidirectorens Stilling, frem. Naar det først er udtalt, at Politidirectoren mister den Myndighed, han hidtil har havt til i visse Tilfælde ved Resolution at afgjøre Straffene for ringere Forseelser, knytter sig naturligt dertil de andre Paragrapher, som tale om, hvorledes disse Sager fremtidigt skulle behandles, og i Forbindelse dermed, hvorledes offentlige Politifager overhovedet for Fremtiden skulle behandles og afgjøres. — Hvad de Realitetsforslag angaaer, som Udvalget har tilladt sig at fremskille, findes et af de vigtigste under Nr. 2 i Udvalgets Betænkning. Udvalget har troet, at man kunde forene §§ 1 og 2, navnlig under den Forudsætning, fra hvilken man er gaaet ud, at det vilde være gjørligt at fremme den Foranstaltning, hvorom her er Spørgsmaal, uden at forsøge Antallet af Assessorer i Criminal- og Politiretten. Uagtet det i Lovudkastet er meent, at det vilde være nødvendigt at ansætte en niende Assessor, og der saavel fra den høitagtede Justitsministers Side som ogsaa af de Medlemmer af Criminal- og Politiretten, der med megen Forekommenhed have fulgt Udvalgets Indbydelse til at conferere med samme om den foreliggende Sag, er fremført forskjellige Betænkneligheder imod ikke at forsøge Antallet af Assessorerne, som foreslaaet i Lovudkastet, har Udvalget nemlig dog maattet holde for, at det var i alt Fald ikke usandsynligt, at Criminal- og Politiretten med det Antal Assessorer, som nu er normeret, vilde kunne røgte sin Ojevning, ogsaa naar den forsøges paa den foreslaaede Maade, under Forudsætning af, at den nævnte Ret var i Besiddelse af gode, brugbare, friske og paalidelige Kræfter, og man har haabet, at det vilde kunne lade sig gjøre, at Criminal- og Politiretten stedse kunde være i Besiddelse af saadanne Mænd. Og forsaavidt der til en enkelt Tid maatte være Et eller Andet, som i

denne Henseende kunde stille sig mindre ønskeligt, har man troet, at det vilde være muligt for den høitærede Justitsminister at raade Bod paa de Ulemper, der kunne opstaae deraf, uden strax at gribe til en Forandring i Loven om Criminal- og Politiretten, hvad Assessorernes Antal angaaer. Det er vel sandt, at de Sager, der skulle overgaae fra Politidirectorens Protokol til Criminal- og Politiretten, udgjøre et overordentlig betydeligt Antal; men de fleste vilde dog være af den Bestaaffenhed, at deres Tilendbringelse vil kunne skee i en kortere Tid, og man har derfor, som sagt, troet, at det vilde være rigtigt at forsøge, om det ikke vil være muligt at hjælpe sig med de Kræfter, der staae til Raadighed. Skulde det imidlertid vise sig umuligt i Aarets Løb, antager jeg, som jeg alt har tilladt mig at yttre, at den høitærede Justitsminister vil finde sig foranlediget til paa en eller anden Maade at træffe Foranstaltning til at afhjælpe de Ulemper, der maatte forekomme, og det tør vel anses for givet, at den ærede Rigsdag i sin Tid vil billige de Skridt, Justitsministeren i denne Anledning maatte gjøre. Her sigtes naturligviis navnlig til det Tilfælde, at han maatte finde sig foranlediget til eller see sig nødsaget til at hjælpe paa Kræfterne ved Constitution; idetmindste tør jeg udtale denne Forudsætning ikke alene paa mine egne, men paa hele Udvalgets Vegne. Der er til Udcastets § 3, første Deel, som handler om private Politifager, stillet nogle Forslag, deels til en anden Affattelse og deels til et Tillæg; jeg troer imidlertid ikke, at jeg behøver at opholde mig videre derved for Diebliffet. Hvad Udcastets § 6 angaaer, som er foreslaaet at skulle være § 3, da vil det sees, at man deels har holdt sig til Udcastets Paragraph og deels gjort Forslag om nogle Tilføininger, som gaae ud paa at tillægge Politidirectoren Myndighed til fremdeles at afgjøre visse Sager af en eendommelig Bestaaffenhed; jeg vil indtil Videre ogsaa ansee det for overflødigt nærmere at dvæle ved disse Forslag. Det vil vistnok finde det ærede Things Bisald, at man har søgt saa meget som muligt at lempe og simplificere Afgjørelsen af de Forhold, hvorom her er Tale, nemlig Forseelser, som ere begaaede af Folk, der ere traadte i særegne Contracts-